

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szentmártony Kristóf ügyvéd (1055 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 22. II/12. szám) által képviselt felperesnek a Bálint, Kállai és Kende Ügyvédi Iroda (1118 Budapest, Villányi u. 47. szám, ügyintéző: dr. Bálint Zsófia ügyvéd) által képviselt alperes ellen számadási kötelezettség megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. március 3-án kelt 32.G.41.705/2009/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (Tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizesse meg az államnak az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 36.000 (Harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A peres felek között forgóeszköz finanszírozási kölcsönszerződés, hitelszerződés és ügynöki tevékenység lebonyolítására kötött együttműködési szerződés állt fenn, és az alperes követeléseinek biztosítására a peres felek 2004. október 25-én opciós adásvételi szerződést is kötöttek.

Az alperes 2007. augusztus 3-án a felperes fennálló tőketartozását 249.555.423 forintban jelölte meg. Az alperes 2007. szeptember 28-án szerződésen alapuló vételi jogát gyakorolta, az általa megjelölt gépkocsikat birtokba vette, a vételárat a

felperessel szemben fennálló 104.531.607 forint tőkeösszegű kölcsönkövetelésének beszámításával egyenlítette ki, a fennmaradó felperesi tartozásra vonatkozó jogait fenntartotta. 2007. október 1-jén az alperes az ügynöki szerződést felmondta.

A peres felek között 2008. szeptember 30-án megállapodás jött létre. A felperes vállalta legkésőbb 2008. szeptember 30-ig a hitel, kölcsön és pénzügyi ügynöki jogviszonyból eredő 248.000.000 forint tartozás megfizetését, az alperes pedig vállalta, hogy 2008. október 3-ig kiadja a felperesnek a megállapodásban megjelölt ingatlanokra bejegyzett jelzálogjog és keretbiztosítéki jelzálogjog törlésére vonatkozó engedélyeket. A megállapodás tartalmazza a felek nyilatkozatát, hogy a jogviszonyok lezárásával összefüggésben egymással teljes körűen elszámoltak és további követelést egymással szemben nem támasztanak.

2008. december 10-én a felperes könyvelője tételes kimutatást és elszámolást kért az alperestől a tartozás kiegyenlítéséről és törlesztéséről, de az alperes a kérésnek nem tett eleget.

Az időközben felszámolás alá került felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperest számadási kötelezettség terheli, továbbá kérte az alperes perköltségben való marasztalását. Váázolta a felek között létrejött szerződésrendszer és hivatkozott arra, hogy az alperes 2007. augusztus 3-án összesen 249.555.423 forint tőketartozást nyilvántartott a felperessel szemben. A 2007. október 1-jei vételi joga gyakorlása során az alperes a felperes gépjárműveit elszállította, 104.531.607 forintban jelölte meg a beszámítással rendezett vételárat. Az alperes részéről további finanszírozás nem történt, így a beszámítást követően a felperesnek 145.023.816 forint tartozása maradt fenn. Az alperes ezt követően lehívta az őt megillető bankgaranciát 82.000.000 forint összegben, így a felperes tartozása 63.023.816 forintra csökkent. Ennek ellenére a szerviz ingatlan értékesítése során a vételárból 256.000.000 forintot kellett utalni az alperesnek, mivel az értékesítéshez csak ezzel járult hozzá. A felperes kérte az alperest, hogy számoljon el, de a kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy a felek között nem állt fenn olyan jogviszony, amely számadási kötelezettséget keletkeztetett volna, így erre jogszabályi kötelezettsége nincs. Utalt arra, hogy a felek között korábban fennállt jogviszonyok megszüntetésre kerültek, és a felek a megállapodásukban az elszámolást teljes körűen elvégezték.

A Fővárosi Bíróság a 2010. március 3-án kelt 32.G.41.705/2009/10.számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 forint perköltséget, az államnak pedig az adóhatóság felhívására 21.000 forint eljárási illetéket. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 200. § (1) bekezdése és a 207. § (1) bekezdése alapján a felek elszámolásra vonatkozó megállapodására figyelemmel rögzítette, hogy a felperes vállalta 248.000.000 forint megfizetését, az alperes pedig a felperes ingatlanain fennálló jelzálogjoga törlési engedélyének kiadását. A megállapodás kiterjedt arra is, hogy

egymással teljes körűen elszámoltak és egymással szemben további követelést nem támasztanak. A felperes minden további követeléséről lemondott, így elszámolási igényt sem érvényesíthet. Az a körülmény, hogy a felperes már a szerződés megkötése előtt teljesítette az átutalási kötelezettségét, a szerződés tartalmát nem teszi valótlanná. A felperes már az elszámolást nem tartja megfelelőnek, de ez nem éleszti fel az elszámolás követelésére irányuló jogát, továbbá az alperes elszámolását a szerződés aláírásával a felperes teljes körűen elfogadta. Az elsőfokú bíróság a döntését a csatolt okiratok tartalma alapján a bizonyítékok mérlegelésével hozta meg, a bizonyítási eljárásban mellőzte a felperes tanúbizonyítási indítványának a foganatosítását. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a perköltség megfizetésére, amely a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdésének megfelelően megállapított mértékű ügyvédi munkadíjból és a felperes személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdésének b) pontja és 42. § (1) bekezdésének a) pontja alapján megállapított 21.000 forint illetékből állt.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte. Álláspontja szerint a szükséges bizonyítást az elsőfokú bíróság nem folytatta le. Kijelentette, hogy a felek 2008. szeptember 30-i megállapodása valótlan, nemcsak a keltezésének időpontja, hanem a tartalma miatt is, ugyanis a felek egymás közötti elszámolása és a jogviszonyuk lezárása a valóságban nem történt meg. A megállapodást az alperes előre íratta alá, e nélkül nem kerülhetett sor a felperes ingatlanának értékesítésére, így a felperes tartozásának rendezésére. A felperes már 2008. szeptember 26-án átutalta az Erste Bank útján a megállapodás szerinti 248.000.000 forint összeget, így a 2008. szeptember 30-i keltezés valótlan. Az összecszerűség sem egyezik, a felperes nem 248.000.000 forintot, hanem 256.000.000 forintot utalt át az alperesnek. Előadta továbbá, hogy a felek között az elszámolás ténylegesen soha nem történt meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megszegte a tájékoztatási kötelezettségét is, mert nem egy általános, „séma szerinti”, hanem az eljárás adott szakaszához, a bizonyítás menetéhez alkalmazkodó tájékoztatást kellett volna adnia. A felperes állításait Kovács József tanú igazolhatta volna, azonban az elsőfokú bíróság ennek lehetőségétől a felperest elzárta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Ptk. 200. § (1) bekezdése alapján a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg. A szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező akarattal eltérhetnek, ha jogszabály az eltérést nem tiltja.

A Ptk. 207. § (1) bekezdése értelmében a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az

eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

A felek a korábbi szerződéses jogviszonyukat megállapodással megszüntették, a felperes a megállapodásban meghatározott fizetési kötelezettségét teljesítette, az összeget az alperes részére átutalta, és a megállapodásban a felek az egymással szembeni minden további követelésükről lemondtak, a teljes körű elszámolás megtörténtét aláírásukkal igazolták.

A Pp. 123. §-a értelmében, ha a kereseti kérelem számadási kötelezettség megállapítására irányul, a felperes ezzel együtt kérheti az általa előterjesztett számadás helyességének megállapítását is. Megállapításra irányuló egyéb kereseti kérelemnek csak akkor van helye, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges, és a felperes a jogviszony természeténél fogva, vagy a kötelezettség lejártának hiányában vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet.

A felperes a keresetében nem jelölt meg olyan anyagi jogi jogszabályt, amelyből az alperesnek további számadási kötelezettsége lenne. A fellebbezésben felhozott „előre fizetést” az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, miként a felek összezszerű elszámolását is. A felek a jogviszonyukat elszámolás mellett megszüntették, a megállapodásuk felülvizsgálatát nem eredményezheti a felperes által benyújtott kereset.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben a felek által csatolt okirati bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, és kellően indokolta a tanúbizonyítás mellőzését, továbbá a másodfokú eljárásban sem merült fel olyan ok vagy tény, amely az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését indokolná.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp.254.§ (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokai mellett - helyben hagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 239. § értelmében kötelezte a felperest az alperes javára a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére, amelynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján határozott meg.

A Fővárosi Ítéltábla a felperest az Itv. 62. § (1) bekezdésének i) pontja alapján fennálló illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, a 39. § (3) bekezdésének c) pontja és 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott 36.000 forint összegű fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte az Itv. 74. § (3) bekezdésének és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének és 15. § (1) és (3) bekezdésének megfelelően.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2010. november 22.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s.k.
előadó bíró

. Bleier Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági tisztviselő